

© (Finn)
8 11

Ilmari Saarinen

Siiwekkää
muurari!

С (Фин)
5 11

ДАН

Ilmari
Saarinen

Sivekkäät muurarit

Runoja

2052700 кр

KARJALAN ASNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE
PETROSKOI
1961

Национальная
библиотека

Ilmari Saarinen alkoi runoilla 1948. Hänen ensimmäinen runonsa Petrookoin rakentajista julkaistiin tasavallan lehdessä, ja Leningradin runoilija V. Zavodstikov käänsi sen sittemmin venäjän kielelle. Tämän jälkeen I. Saarisen runoja julkaistaan jatkuvasti tasavallan lehdistä, piirilehdissä sekä Punalippu-julkaisussa.

Ilmari Saarinen on syntynyt Suomessa, Urjalan paikkakunnalla 1918, kirvesmiehen perheessä. Kohta Suomen vallankumouksen tappion jälkeen Saaristen perhe muutti Kanadaan ja sieltä Neuvostoliittoon 1932.

Ilmari sai täällä mahdollisuuden käydä keskikoulun ja 1939 päätti Karjalan opettajainstituutin. Opintojen päätyttyä Ilmari Saarinen työskenteli opettajana Säämäjärvellä, sotavuosina Tatarian ASNT:ssä ja sittemmin Karjalassa — Kemin, Vieljärven ja Sortavalan piireissä.

Nykyään Ilmari Saarinen harrastaa kirjallista työtä. Tämä runokirja «Siivekkäät muurarit» on runoilijan esikoisteos.

KARJALA

Kuule kuinka kannel kirkkain kielin
sulosäveleitään kaiuttaa,
kuule kuinka rahvas riemumielin
onnestansa täällä laulahtaa!

Koulut, kirjastot ja tiedekunnat
ympärilleen luovat valoaan.
Tästä kirkkaudesta kalliit lunnaat
kansa maksanut on aikoinaan.

Nytpä rientää virrat vuolahammin,
heleämmin uudet laulut soi
näillä rantamilla salolammen,
jossa ikimetsät huminoi.

Täällä sulaa rauta, murtuu routa,
kevään vehreästi lehtii puu.
Koittehessa uuden päivän poudan
elämämme yhä kaunistuu.

SALOSSA

Kaikkialla metsää virstamääriin,
missään jälkiä ei ihmisen.
Lienenkö jo joutunut maan ääriin?
Kunne saavuin?

Sit'ä tiedä en.

Maahan jäljet painanut on peura,
karhu penkonut on sammaleen.
Petoa mä koirineni seuraan
kauas yli vaaran harjanteen...
Astuin laaksoon rinteheltä vuoren,
koivikossa hetken lepäsin.
Siellä salon koivun valkokuoreen
lemmittyni nimen veistelin.
...Kulunut on aikaa kolme vuotta,
erämaille lähtöä taas teen.
Mutta niitä maita etsin suolta —
harjulta sen vaaran seljänteon.

Samat vaarat kumpuilevat tuolla,
samaa katajaa ja pajua.
Mutta mitä onkaan pohjan puolla?
Sit'ä en mä heti tajua.
Enkö juuri tuolla koivikoita
kolme vuotta sitten samoillut?
Enkö tuolla korpia ja soita
koirineni silloin harhaillut?
Tuolla turvetta on mylläköity,
väännetty on kaikki kannotkin!
Ei, ei nämä ole karhun töitä,
jälkiä ne ovat traktorin.
Tuolla näen kadut, kauniit talot,
työläisasutuksen upean.
Edessäni kuultaa kirkkaat valot
luokseen maanittaen matkaajan.
Siel' on varmaan eräs pihamaa,
siellä — koivu nimi kuoressaan.

VANHA AITA

Kuljin kotoisia metsämaita,
eräpolkujani mutkikkaita.
Laitamalla aurinkoisen ahon
sammaltuneen vinoaidan näin —
kupeellansa halkopino laho.
Siinä maatuvat ne vierekkäin.
• Todistajat toisenlaisen ajan,
raskaan nuoruuteni näkijät —
mielen toivat ränsistyneen majan
hallavuoden tuulet jäätävät...
Puutteen aikaa suuri perhe eli,
pakkasessa paleltua sain.
Iltaan asti kirves kumahteli,
ett' ois lämmin ollut herrallain.
Niin kuin eilispäivän — muistan tämän:
metsässä soi tuisku helmikuinen,
kotonani — nälän näännyttämä

sisarparvi, perhe monisuinen.
Tyhjä oli taaton halkovaja,
kylmillänsä seisoi harmaa maja...
Hiestä kostui köyhän pojan paita
raivasi kun pohatalle maita.
Ympärillä... aita, aita
suojaamassa isäntien maita.

— — —

Lokakuussa aidat vanhan vallan
kaatoi kansan voima, tuulispää.
Silloin rahvas ryhtyi kaikkialla
rakentamaan uutta elämää.
Halkopino, sammaltunut aita,
siinä maatuvat ne vierekkäin...
Mikä murheitamme muistuttaa,
lahotkoon ja mädäntyköön niin.
Että raja-aidat elämästä
häipyisivät olemattomiin.

LENININ HAAVE

Jo koneen luona katkaistu on nauha,
uus voimalaitos valmistunut on!
Sen turpiinit nyt vaurautta jauhaa
kuin sadun Sampomylly verraton.

Ja vellovana Volgan virta suuri
päin patoa nyt ryntää voimallaan...
Vuossadoiksi on rakennettu muuri
ei hievahda se, murru milloinkaan.

Tää voima, lajuus — mistä kaikki tämä
on tullut ylle noiden rantojen?
Se suurenmoisen työn on synnyttämä,
vain sankaruus on saanut aikaan sen.

Sen Lenin hahmotteli silloin tänne
kun laati sähköistämishjelmaa.

Nyt kaukomaille Idän sekä Lännen
se välkkyy valoansa voittoisaa.

Maa meidän suuri tarmollansa loi sen,
tuon ylpeytemme — Volgan titaanin.
Se säihkyi sähkövaloin aurinkoisin
kuin sammumaton aate Leninin.

ON MUUTEN KAIKKI ENNALLAAN

Taas seisoen korkealla kunnahalla...
Niin tuttu mulle maisema on tää.
Kuin ennenkin käy laineet ulapalla
ja leivo soman laulun virittää.

Mut lahden takaa, missä muinoin sumu
öin leijui yllä hallanaran maan,
nyt kantautuvi traktoreiden humu...
On muuten kaikki täällä ennallaan.

Ja siellä, missä lasna paljain jaloin
ma paimen karjanteitä kuljeksiin,
nyt maantie suora johtaa halki salon...
Vaan muuten kaikki on kuin ennenkin.

Kas tuolla seisoo uudet sähköpylväät
ja niissä johdot joikuu yllä maan.

Ne saloamme kaunistavat jylhää...
Vaan muuten hongat huojuu ennallaan.

Ja niin kuin ennen päilyy kirkas lampi.
On siinto entinen sen hohdolla.
Lie pääskysenkin laulaa rattoisampi
suurjännitysten siirtojohdolla.

TUNNUSTUS

Kotiseutu niin kuin äiti hellä
lapsilleen on paras armahin.
Minut tenhonnut oot jylhyydelläs,
karuin kallioisin poukamin.

Salojärvilläsi tuhansilla
sinitaivastasi kuvastat,
kesäöilläs sammumattomilla
sydämeni aina lumoat.

Mutta enemmän kuin kesäötäs,
Karjalani, minä rakastan
kansaasi ja ajan luomistötäs,
ryhdikkyyttä rahvaan uutieran.

LAHESTYKÖÖT KANSAT, LAHESTYKÖÖT TÄHDET

Siivekäs kuin haave,
nopea kuin aatos —
hiljaisuuden meri siintää edessään.
Aineistunut järki,
uuraan työmme paatos
kuulle kirkkahalle jakaa lämpöään.
Lämmittäköön säätä,
hälventäköön hallaa,
ikiavaruuden radanraivaajat!
Olkoon ilmapiiri lämmin kaikkialla.
Lähestykööt kansat, tähtimaailmat!

AVARUUSLAI VA

Kohti kosmosta sputnikin aukaisemaa,
yläilmoille, auringon piiriin
tämän rauhantyön raketin laukaisi Maa
viemään sirpin ja vasaran viirin.

Sillä tarkka on suunta ja tehtävä myös,
että joillakin lyönneillä kellon
voisi raivata ihmisen tarmo ja työ
tämän planeettainvälisen pellon.

AVARUUSLENTOJEN PIONEERI

Se Maasta nousi, avaruuteen lähti
niin korkealle tuntemattomaan,
ja loistaa taivaalla kuin kirkas tähti
työkäsin tehty seuralainen Maan.

Maa hämmästellään uutta kuuhuttansa
luo siihen katseet kaukoputkien.
Kuun rataa riemumielin seuraa kansat
sen ihmesanomien kuunnellen.

Niin ylväs Sputnik kiittää kosmoksessa
ja Maahan merkkejensä radioi.
Tienraivaaja on uraa uurtamassa,
sen ääni yllä mantereiden soi.

Kuin hymni ihmisonnelle ja työlle,
se eetterissä kauan kaikukoon!

Maapalloa ei voida sotaan syöstä,
kun kansat käyvät rauhanvartioon!

Kuin tulevien aikain ennesoitto
se kaikuu ääriin linnunratojen,
ja kiirii kauas — järjen riemuvoittoon.
Näin täyttyy haaveet vuosisatojen.

Ei sattumalta Idän taivahalta
Kuu-pioneeri matkaan lähtenyt:
sen nosti vapaa Neuvostojen valta,
se myös on Lokakuussa syntynyt.

RADANRAKENTAJAN KIRJE ÄIDILLE

Korpimailta — kaukaa Karjalasta
poika kirjoittavi äidilleen
elämästään, työstä uutterasta,
siitä mikä liittyy nuoruuteen.

Kertoo kuinka kivet sinkoavat,
räjähdykset murtaa kalliot,
rautatieta siellä rakentavat,
nuoren kaartin etupartiot.

Asentuvat kiskot rautatiemme
helposti kuin sukankutimet.
Hupaisasti kera ystäviemme
kuluu aika, sen kai arvannet.

Vaikeuksista ja koti-ikävästä
poika kirjoita ei sanaakaan,
kaikesta vain kertoo keveästi,
ettei äiti oisi huolissaan:

2052700 кр

Prikaatimme ryntää, alaa valtaa,
maahan humahtavat latvat puun.
Elämämme tuntuu ihanalta,
hellepäivinä näin heisaäkuun!

Äiti lukee tyytyväisin mielin,
mutta sydän hiukan värähtää:
tosiotteluista hälle kielii
kühkeät nää rivit kirjeen tään.

Kuvastelu kymmeniä vuosia,
kuin on alang kirkko kumpuun?

Kuulsi kutsua nimen heikkoudesti,
mutta ja kutsuun kirkko kumpuun.
Hiljaisuus on nimen heikkoudesti,
kirkon kumpuun kutsuun kumpuun.

RATAVAHTI

Rataa pitkin astuu nainen,
liitoksia vasaroi.
Vastaa kisko kaikuvaainen,
eheänä ääni soi.

Niin kuin kiskon silopinta
niin on kirkas sointu myös.
Ratavahti, riemuksinta
sulle arkinen lie työ.

Siksi aina jahdon kiittää
työssäsi kun sinut nään:
Rata-osuuteshan liittää
Karjalamme Venäjään.

Piirakasta tulla, joka sulle
maahan lähtökäsi laulajan
Elämäsi onsen elämäsi
hellepöytä on laulajan!

Älä lähe tyhjänä maahan,
sillä sulle maahan lähtöä
on maahan lähtöä
hellepöytä onsen elämäsi

PELLOLLA

Tauonnut on sadekuuro raikas,
hieno utu sulaa yllä maan.
Teukotöiden kiireinen on aika,
neidot eivät joudu nukkumaan.

Maata viiltää välkkyin terät auran,
traktorisi, tyttö liinapää,
ystävälleen vallatonna nauraa
laulun laikahtavan virittää.

«Käänny keveästi, tuore multa,
lohkea kuin veitsen terään voi,
vedä iloisemmin, kone-kulta,
moottorini, voimakkaammin soi!

Tuivertele, tuuli, leppeämmin,
leyhyttele savut traktorin,

kuivattele kynnökseni lämmin,
tuo'os tänne kesä kaunehin!»

Kesää kutsui neito hymyhuuli,
maa ja aurinko sen laulun kuuli,
iloissaan sen toisti leivonen,
kesän kauneimman toi lauha tuuli
ylle raivattujen peltöjen.

ETSIJÄLLE

Tuuleen haihtui muotiosi savu...
Erämailla taivalta kun teet,
tunnet kuinka tuoksuu pihka, havu,
jalkais alla painuu sammaleet.

Kalliolle nouset notkelmasta,
sieltä näet vuoren etäisen,
kauempana toisen, siellä vasta
levähtää voit luona rinteän sen.

Vuorisolat läpi käytyäsi
illoin saavut leiritulten luo,
näytteitä tuot, kerrot löydöstäsi,
siitä mitä kätkee vuoret nuo.

Aamulla on autereet taas uudet,
astut viidakkoihin metsien,
viehättävät sua kaukaisuudet
cespäin yhä kuljet etsien.

SEPPÄ

Pajan palkeet puuskuttaa,
hehkuu ahjo oiva.
Säkeniä sinkoaa
hiillos huminoiva.

Alkanut on päivän työ.
Kylän seppä vakaa
moukarillaan takoo, lyö,
iskee olan takaa.

Seppä raudan tulisen
muovaa joutuisasti.
Kuuluu kalke iloinen
kylätielle asti.

Pyrkimättä kunniaan
työssä ahkerassa
seppä niin kuin sanotaan
takoo onneansa.

AJAN ARVO

Aika rientää eteenpäin,
pitkin vuotten rataa,
suortuville ystävään
hopeoita salaa.

Mutta yhä levoton,
innokas ja raikas,
vanhuksenkin mieli on,
sellainen on aika.

Vuodet voivat vaihtua,
vaan ei unhoittua,
nuoruus voipi haihtua,
vaan ei lakastua.

Aika rientää, ihminen
silloin tyytyväinen

lie vain kun on jokainen
päivä täysinäinen.

Mitä meiltä kesken jää,
nuoret, lopetelkaa,
elämälle päivääkään
älkää jääkö velkaa.

KILJYTHÄ

Eläköön elämä, elämä, elämä,
Vain elämä on elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä,
Ota väli elämä, elämä, elämä.

Eläköön elämä, elämä, elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä.

Eläköön elämä, elämä, elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä.

Eläköön elämä, elämä, elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä,
Eläköön elämä, elämä, elämä.

NIITYLLÄ

Et konttorissa kohtaa ketään tänään.
Vain puhelin soi siellä yksikseen,
käy vanha seinäkello kerkeänä...
On väki mennyt heinäkorjuuseen.

Ja turhaan joku virkailija täällä
on tuskastunut tilan johtajaan —
se mies kun joutanut ei poutasäällä
työselostusta hälle laatimaan.

Ei auta muu kuin lasten osoittamaa
maantietä niittymaille... Minkäs teet...
Hän näkee: miehet reippain ottein niittää,
käy koneet, suhahtelee viikatteen.

Vaan esimiehen erottaa voi mistä,
kun täällä töitä puskee jokainen?

Vain sitä ehkä, että niittäjistä
hän viikatetta käyttää parhaiten.

Mies vastatullut hetken katsoo, vartoo...
Lyö viikatteen vain ruohoon rehevään.
Hän saralle käy, salkun nostaa salkoon:
— En huonompi lie heitä niittämään!

LYPSYKIILPA

Farminjohtaja toi lupaamansa
lahjat lypsäjille kummaiset.
Lypsykoneet! Niitä katsoo kansa.
Mitä, Darja, näistä tuumaillet?

— Enkä huoli, en mie taho niitäl
vastaa Darja-muori vihoissaan.
Tytöt tirskuu: — Hän ei edes kiitä.
Vanhoillinen. Meille kelpaa vaan.

— Oi työ työt, miekö vanhoillinen!
Edistystä miekin puolustan,
vaan mie lypsän ennen sangollisen
kuin työ suatta noilla pisaran.

— Hyvä, haasteesi ma vastaan otan,
virkkaa Niina, nopsa liinapää.

Navetassa alkaa kilpa, jota
väki seuraamaan nyt ennättää.

Darja sieppaa sangon, kiireen vilkkaa
lypsää, Muurikilleen puhellen:
— Meistäkö nää nuoret tekee pilkkaa,
katsotaan ken nauraa parhaiten!

Niina vetää johdon, kytkee sähkön,
kone hiljaa surisee ja soi.
— Rahvas itse päätelköö ja nähköön
mitä kone aikaan saada voi.

Maitosuihkun hieno valkolanka
helähtävi pohjaan ämpärin.
Sanko täyttyy, neito tarttuu sankaan
käsin päivettynein, näppärin.

Hymyillen hän Darjan puoleen kääntyy.
Darjan astia on puolillaan.

— Kilpaan ken käy koneen kanssa —
nääntyy, —
nauraa farmin työt piloiillaan.

Vaan ei Darja pahastele tätä.
— Paremmat on tullut lypsäjät.
Jo mie uskon, käsilypsyn jätän.
Miekin tahon koneen, ystävät.

SYKSY

Syksy on saapunut meille taas viljoineen,
tyhjäliä näyttää nyt vainio hiljainen.

Linnut on lentäneet vieraille maille,
lepiköt niiden on lauluja vailla.

Tilalle kesäisen helteen ja poudan
tullut on kylmyys syksyisen roudan.

Aamuisin ritisee riite tien uurteissa,
polut on harmaina hopeahuurteesta.

Näinkö ois syksy vain vanhuuden kankeutta,
lehtien lähtöä, ahdasta ankeutta?

Ei ole sitä se! Syksy on toista,
elämää kaunista, aurinkoista.

Pibljain punaa, kytäjäjän iloa,
iltais in ihanaa auringonkiloa.

Haavikkolehtojen hehkuvaa tulta,
koiviston keskellä kuultavaa kultaa.

Metsässä, raskaissa ruispellon lyhteissä
syksyn ja kevään näemme yhdessä.

TUULI LAATOKALLA

Tuuli yllä järven jään
pauhaa talvi-illoin,
vihaisesti viheltää
niinkuin kerran silloin:

Muistatko ne kulmikkaat
ladut Laatokalla,
kaksikymmenvuotiaat
rumputulen alla?

Tiheiköstä männikön
vastaan vonkui miinat,
yöllä jäljet rynnäkön
peitti lumiviimat.

Ruudinsavu kitkerin,
arkityömme siellä,

räjähdykset kranaatin
muistissa on vielä.

Tuuli jäljet lakaisi,
vuodet pois ne veivät,
tule ei ne takaisin,
unhoitu ne eivät.

KALASTAJAN LAULU

Laakea meri, taas lainehdit, läikyt,
velloat voimies takaa.
Mahtisi tunnen, vaan sitä en säiky.
Mieli on tyyni ja vakaa.

Laivamme laitoja ystävän tavoin
huuhtelet pärskein kevein.
Mutta et aina, ulappa avoin,
aarteitas luovuta hevin.

Kuitenkin minulle olet niin oma,
vihainen, kirkas tai harmaa.
Sinulle arjet ja sinulle lomat
annan, se aina on varmaa.

Elää ja suolaista ilmaasi tahdon
hengittää siemaisuin syvin,
myrskyjä uhmaten, ylitse vaahdon
ohjata laivani hyvin.

LAULUN SYNTY

— Runomies, missä on laulujes kehto,
sielläkö vain, missä kuiskailee lehto?
Sielläkö syntyvät sulavat säveleet,
missä vain silkeissä sulhaset kävelee.
Hää-ilon melusta, tanssien jymystä,
kauniiden neitojen silmistä, hymystä,
Jospa vain tästä mä lauluja loisin —
työni se varmaankin helppoa oisi.
Uusille urille lähtö on mieluista,
siellä voi iloita kaikesta sielusta,
astua nuoruuden unelmaan uskoen,
sytyttää loimuja masuuniruskojen.
Verstaiden melskeissä olen mä kulkenut,
moukarirytmejä rintaani sulkenut,
kuunnellut hartaana työpajan jymyä,
ihaillut seppien luontevaa hymyä.

RUNONLAULAJAN PATSAS

Maan yltä häätäin hämyverhon öisen,
koi aamun kesäisen jo sarastaa...
Ja vanhus aukiolla Väinämöisen*
luo katseen yli virkoavan maan.
Hän siinä istuu kivituolissansa
ja kannel koivuinen on polvillaan.
Hän laulaa töistä Kalevalan kansan
ja sepittelee siitä runojaan,
kuin Louhi taivaalta vei päivänkerän,
kuun kumottavan kätki kallioon
ja kuinka tulta iski miekan terä,
kun kansa nousi tulimaan taisteloan.
Hän laulaa, kuinka Sammon sirpaleista
taas rahvas rakentaa sai onneaan,
kuin työnsä mahtavista säveleistä

* Sortavalassa Väinämöisen aukiolla on runonlaulajan patsas.

se ihanaksi maansa kohentaa...
On soma soiton taito Karjalassa
ja rahvaan sankartarut elävät.
On meillä uusi polvi kasvamassa,
sen laulut kunnaillamme helkkävät.
Ja näistä laulelmista onnekaista
sen patsaan luokse kaiku kantautuu.
Oin sille kumottaapi kaunis kuu,
ja aamun tullessa päivä kirkas paistaa!

Tyyntä puolihiljaisuutta illan
kaislain kahistessa kuuntelen,
tummenevan virran rantamilla
katson punerrusta pilvien.

Varjot vähitellen pitenevät
sydämessä metsän siimeksen,
vaaran jyrkänteitä hivelevät
värit päiväsäteiden viimeisen.

Päivänkiekko alemmaksi vajoo
kunnnes metsän taakse katosa.
Riutuu, sammuu punertava kajo,
yöhyt lauha kattaa koko maan.

Hyvästi nyt, päivä aurinkoinen!
Virran viriin jää vain tähtivyö...
Huomenna taas alkaa päivä toinen,
alkaa uusi aherrus ja työ.

Kerran kaksi kaunotarta,
sisarusta, sulotarta
kiiruhtihe kutomaan
kirjailemaan hurstiaan.

Vanhin virkkas taivon sinen
hattaroineen valkoisine,
lammet loihiti loistamaan,
rannat kauniit kukkimaan.

Nuorin neuloi aamuruskon...
Aamunkoi vai rakkauskoi
lienee se? Ma tiedä en,
on vain ruusunpunainen.

Siitä syntyi kaunis matto,
kunnaat Karjalan se kattoi
aamunsineen herttaiseen
kauneuteen kevääseen.

SIIVEKKAAT MUURARIT

Taidokkaasti pääskypari muuraa
räystään alle itsellensä pesää.
Touhukkaasti lentelevät uuraat
pitkäsiivet, sanantuoijat kesän.

Onhan niillä kyllin syytä vaivaan,
puuhaan, livertelyyn levottomaan
sawoksella alla sinitaivaan
hankkiessaan huonettansa omaa.

Ja kun valmistuvi savimaja
iloiten ne yhdessä käy sisään.
Koittaa niille kiireisimmät ajat
perhettä kun vielä tulee lisää...

En oo kuullut pääskyn valittavan
matkojaan ja siipivaivojansa,
mutta oon sen nähnyt rakentavan,
tuovan pesään murun kerrallansa.

AALLON LAULU

Vierin virransuussa lahdelmasta,
riennän ohi kaislain hiljaisten,
laulan lauluani onnekasta,
loiskin väljyydestä riemuiten.

Jätän ahtaan joen uoman kohta,
jätän liejut rantain ikäväin.
Joko aava meri tuolla hohtaa?
Todellako se on edessäin?

Kuinka usein meren kuohuvaisen
mieleeni ma oonkaan loihtinut,
kuinka usein kohun kutsuvaisen
sisimmästäin olen kuunnellut.

Ulapalla auringossa loistan,
tunnen voimieni kasvavan,
sillä olen yksi niistä, joista
syntyy suuruus meren mahtavan.

SÄDEPISAROITA

Ne kirmailee nyt yllä kattoharjain
ja lyhdyn valokeilaa hopeoi.
Yön kaiken taukoomatta kuurosarjat
mun akkunassain vasaroiden soi.

Koi aamun kauniin sateenkaaren lohti
kuin satulinnun tulta hehkuvan.
Sen siipi yllä kortteleiden loisti
ja toinen hipoi selkää Laatokan.

Vain rantamalla nurmi pisaroissaan
nyt väreilevin helmin säihkyää.
On kätkettynä hiukkasissa noissa
niin paljon kasvunvoimaa, elämää.

KUURANKITEITA

Talven airut — jäinen routa täällä
kovetti taas marraskuisen maan.
Uinahtaneet puut se pakkassäällä
huurrehiutalein sai kukkimaan.

Vieläkö sen kuutamon sä muistat,
armaan tienoon kristalleissa jään?
Kanssas kuljin kotiin illatsuista —
öinen luonto loisti säteissään.

Vannoa voin, silmissäsi päilyi
herkkä hohde pohjanpalojen.
Salatuimmat syvät tunteet säilyy.
Talletan ne hellävaroen...

Nyt kun kahden joskus illansuussa
nuoruuttamme yhdessä muistellaan,
kysyn: — Muistatko kun marraskuussa
talvi hurmas meidät huurteellaan?

JÄRVEN JAALLA

Pakkasukko järvet takoi
kaikkialla talven jäihin.
Huurretta se puille jakoi,
punaa lasten poskipäihin.

Luistimet kun saadaan jalkaan,
jälle lapsiparvi rientää.
Hauska luistinreiki alkaa
kohti kivirannan aientä.

Järven kirkas jää kun kiiltää,
kilpailun aika koittaa.
Parhaan kuvion ken viiltää
jäähän, kilpailun se voittaa.

Aika sujui rattoisasti
lammen jäällä leikkiessä.

Päivä päättyi joutuisasti
illan varhain pimetessä.

Ohi taas on leikin hetki.
Koteihinsa nyt lapset lähti.
Päättyi hauska luistinreiki.
Taivaalla jo syttyi tähti.

Pakkanen on kiihtymässä,
kuuhut kulkee yksinään.
Lapset pirtin lämpimässä
lukevat taas läksyjään.

TAIKAMATTO

Päivä mailleen joutaa jälleen.
Tuuditellen pienokaista
iscäiti kertoo hälle
matkoista ja kaukomaista.

Niinkuin mummon lankakerä
satukin on loppumaton.
Poika kuuntelemaan herää,
liittää kera taikamaton.

Ihmeellisen maton matka
kiehtoo mieltä. Poju kysyy:
— Mummo, sano, kunnes jatkat
kuinka ilmassa se pysyy?

Suihkumoottoriko saapi
liitelemään maton moisen?
— Sitä sanoa en saata.
Kerron sulle sadun toisen...

REVONTULET

Taas luonto kauniin Karjalan
on talviasussansa
ja revontulet yllä maan
luo meille loimuansa.

Ne tummenee ja vaalenee
ain muotoansa muuntain
ain läheten ja laajeten
ja purppurana puuntain.

Myös mieleni on rauhaton,
se samoin palaa, säihkyy
kuin Pohjan palo verraton,
mi korkeudessa väikkyy.

On siinä tulta, elämää
ja vivahdusta monta!

Sen liekit syömein sykintää
kai kuvaa rauhatonta.

Mutt koittihessa auringon
tuo värivälke poistuu.
Näin kiertokulku verraton
ain ikuisesti toistuu.

KUU-VAARI KULTTUURIPUISTOSSA

— Kuuhut on eloton, sanotaan mulle,
mutta mä sitä en usko.
Taivaalle kiipee se hämärän tullen,
sammuu kun auringon rusko.

Sieltä se katselee nuoret kun kahden
kulkevat kulttuuripuistoon,
peilailee itseään laineilla lahden,
katsahtaa joenkin suistoon.

Niinpä se kulkevi seurassa nuorten,
aina on matkassa myötä,
kapuilee härjoille haaveiden vuorten
punoen unelmain vyötä.

Saattelin armasta neitos illoin —
kuljimme puistikon kujaa.
Kuu kai se auttoi kun solmimme silloin
ystävyyssihtos lujaa.

METSÄSSÄ KULJIN

Taivas on kirkas ja vaaleansininen,
lauhat on keväiset tuulet.
Metsässä kuljen ja purojen lirinän,
lintujen laulun kuulen.

Kuulaana kaartuvan taivaan sinerrys
silmit silmtoa toistaa.
Laulusi heljä kuin lintusen liverry
murheen mielestäni poistaa.

Keväisin kuusikko kovemmin humisee,
kiivaammin kohisee kosket.
Syömeni kantele kauneimmin kumisee,
kun sinä sen kieliä kosket.



Niin eron hetket katkeriksi jäivät,
ja ajatukset ovat haikeat...
Ei siksi, ettei vuota juhlapäivät,
vaan aherrus ja arjet vaikeat.

On siellä uudismaiden raivaajana
niin monta ikäistämme ystävää,
mut sulta kuulin epäilyksen sanan,
et silmiin katsonut, vaan psinolt pään...

Ja kuitenkin ma lähdin yksinäni,
vaikk' olit lähtijöistä innokkain.
Miks' haihtui into, kallis ystäväni,
miks emme enää kulje rinnakkain?

Sen sanon vielä, että sinuun uskon,
et ajastasi jälkeen jäädä voi.
Tulethan luoksein kera huomenruskon
kun kevätlaunto sadoin äänin soi?

* * *

Tuuli laulaa laulujansa,
kuljeskelee teitään,
soittaa halla harpullansa
syksyn säveleitä.

Punertavat lehdet haavan
käskee karkeloimaan,
tuulen hienot sormet saavat
sähkölangat soimaan.

Aallon nostaa tanssiin tuimaan,
huokaa huminoiden,
sadeherneitä käy puimaan
reutuun ikkunoiden.

Vaikka tuuli soittelee
syksyn synkkää kieltä,
ei se silti katkeroita
hyvää ihmismieltä.

KEVÄINEN TUNNELMA

Maa on täynnä vetten vilkkahien
rupattelua ja solinaa.
Kohti aurinkoa säteilevää
piikkaisena urvut aukeaa.

Maa on täynnä raikkautta kevään,
tuulta tuoksuviaista, lauhkeaa.
Niinpä täynnä on myös ihmisrinta
toukokuista toivotunnelmaa.

JAAKUKKIA

Kuin pakkasella kylmän lasin pintaan
jääkukat ihmeelliset piirtyvät,
niin myöskin haavoitettuun nuorcen rintaan
vain kauneimmat muistot siirtyvät...

Jo lyhyt talvipäivä sammuu, sulaa.
Kuu korkealla paistaa... Pakastaa...
Pois mennyt haave luokseni taas palaa.
Sa tulet, kuiskaat hiljaa: — Rakastan.

KOIVU

Ikkunain alla koivu niin hento
juurtunut pintaan on kivisen maan.
Syksyin sen latvasta lehdet käy lentoon,
pakkanen oksat sen huurteseen saa.

Mutta se ankeat sadesääät kestää...
Silloinkin, maassa kun talven on jää,
unelmoi keväästä ihmeellisestä,
kaihoaa kesää vihertävää.

Haihtuvat halmeilta hyytävät hallat,
sulavat harjat nietoksien.
Koivuni seisoo ikkunain alla
kotini näkymää kaunistuen.

TALVIMAISEMA

Vaunun ikkunasta näen salot.
Katson jylhää talvimaisemaa.
Huurteessa on metsät, puut ja talot,
aurinkoisna hohtaa satumaa.

Tuolla pieni koivu yksinäinen
junaa vastaan juoksee, kiiruhtaa.
Hieno kuurahuntu välkkyväinen
kutrejas mulle maistuttaa.

SISÄLLYS

Karjala	3
Salossa	4
Varha aita	6
Leninin haave	8
Ou muuten kaikki ennallaan	10
Tunnustus	12
Lähestykööt kansat, lähestykööt tähdet	13
Avaruuslaiva	14
Avaruuskenttien pioneeri	15
Radanrakentajan kirje äidille	17
Ratavahti	19
Pellolla	20
Etäijälle	22
Seppä	23
Ajan arvo	24
Niityllä	26
Lypsykilpa	28
Syksy	30
Touli Laatokalla	32
Kalastajan laulu	34
Laulun synty	35
Runonlaulajan patsas	36
Minä laulelen kuitenkin kuusta	38
Tyyntä puolihiljaisuutta illan	40
Kerran kaksi kaunotarta	41
Siivekkäät muurarit	42
Aallon laulu	43
Sedepisarointa	44
Kuurankiteitä	45

Järven jäällä	46
Taikamatto	48
Revontulet	49
Kuu-vaari kulttuuripuistossa	51
Metsässä kuljin	52
Niin eron hetket katkeriksi jäivät	53
Tuuli laulaa laulujansa	54
Keväinen tunnelma	55
Jäskukkia	56
Koivu	57
Talvimaaisema	58

Сааринен Илари Иванович
КРЫЛАТЫЕ СТРОИТЕЛИ
Стихи
(На финском языке)

Редактор Я. В. Ругова
Художественный редактор Р. С. Киселева
Технический редактор К. М. Подольская
Корректор В. И. Пичинкова

Сдано в набор 16/V 1961 г. Подписано к печати 1/VII 1961 г.
Е-02319. Бумага 70×92¹/₂, 1,58 печ. л., 2,2 усл. печ. л., 1,14 уч.-изд.
леса. Госиздат № 125. Тираж 1000. Заказ 3035. Цена 8 коп.

Госиздат Карельской АССР
Петрозаводск, ул. им. В. И. Ленина, 1

Типография им. Анохина
Министерства культуры Карельской АССР
Петрозаводск, Саералова, 31

Цена
30 р.00к

